

дѣтъ да поиска французското покровителство.

— Тѣй а? ще видимы! повыка диктаторътъ горделиво... и отъ гнѣвътъ послѣ паднѣ въ тежкѣ скърбь.

— Ами за женѣ ми, Юсифе, какво ново знаешъ? по-пыта съ единъ гласъ заглѣхнѣлъ, слѣдъ едно увѣсено мѣла-чаніе.

— Тя е въ единъ добръ стаѣ въ Новѣтъ твърдыниѣ, Обхождатъ ся съ неѣ почтително и достолѣпно. Но като гледа Испанцѣтъ че ся присмиватъ на царскѣтъ ѣ дрехѣ и като не сполучи да земе отъ стражаритѣ си други дрехы, исподра свиланкѣтъ си (тюлпанѣтъ), върли въ морето елмазытъ си на ся трѣнѣ на одрѣтъ си и выка та плаче— О хубава моя колибо! О Амалфіо! О Мазаніеле, какво па-прави ты!

Оборенъ отъ тѣзи думы, горкѣйтъ рыбарь затули ли-цето си въ дланитѣ си, ... и двѣ слзы блокнѣхѣ изъ очитѣ му. А послѣ като подскокиѣ едно спазмодическо подскачаніе, прѣдстави прѣдъ очигѣ на мышкарина единъ голѣмъ свѣтель елмазь, който бѣше спастрилъ прѣднѣйтъ день отъ пожара.

— Всички тѣзи пожари не ми даватъ пълно отмѣщеніе противъ Дука Аркскаго, извыка горестно. Твой да е този елмазь, Юсифе, ако ми намѣришь мнѣніе каквото ми ся пада да си отмѣстиѣ! . . . . .

— Дайте ми елмазѣтъ защото ето отмѣщеніето, отго-вори мышеловецѣтъ.

— И като открь голѣмѣтъ тайнѣ на Шатильона и на Подкралевиѣтъ дщериѣ, расказа му какъ ся отпрати тя отъ Неаполь съѣ Дукиѣтъ и какъ ся враща поради из-вѣстіето за прѣмеждіята въ които ся намѣрва Дукѣтъ, кое-то имъ ся съобщило по грыжѣтъ на Маркызѣтъ.

— Вѣстителѣтъ ся завърнѣ прѣди два часа, а Марія Аркска ще ся извезе тѣзи ношъ подъ Новѣтъ твърдыниѣ. Шатильонѣ ще ѣ очаква тамо съ нѣколко ладіери, но е-